

ROSE

Karen

Van mij
alleen

De Fontein

Proloog

Bayview, Delaware

Zondag 7 maart, 11.15 uur

‘Pardon, meneer, daar mag u niet komen.’

Malcolm Edwards negeerde de zware stem van de jachthavenbeheerder en hield zijn blik strak op zijn bestemming gericht. Zijn verzwakte lichaam deed overal pijn. De *Carrie On* lag deinend op het woelige water van de Chesapeake Bay te wenken. Er was storm op komst. Het was een perfecte dag om dood te gaan.

Nog een paar stappen, dan kan ik gaan rusten. Op dat moment begon de steiger onder zijn voeten te trillen. Daryl stormde achter hem aan.

‘Hé, blijf staan. Dit is privéterrein. Hé, maat! Ik zei...’

Malcolm vertrok zijn gezicht toen een zware hand hem bij zijn bovenarm vastgreep en hem dwong zich om te draaien. Hij keek Daryl een ogenblik aan en wachtte zwiingend tot het begon te dagen. Toen viel de mond van de man geschokt open.

‘Meneer Edwards.’ Daryl deed een stap achteruit, zijn blozende gezicht werd bleek. ‘Neem me niet kwalijk, meneer.’

‘Het geeft niet,’ zei Malcolm vriendelijk. ‘Ik weet dat ik er niet geweldig uitzie.’

Malcolm wist precies hoe hij eruitzag. Het verbaasde hem dat Daryl hem überhaupt had herkend – ondanks alle jaren dat ze elkaar al kenden. Malcolm waagde het te betwijfelen of zijn zogenaamde vrienden hem zouden herkennen – niet dat ze zichzelf daartoe de kans hadden gegeven. Alleen Carrie was hem trouw gebleven en er waren momenten dat Malcolm wenste dat ze dat niet had gedaan. In voor- en tegenspoed. Hier was absoluut sprake van het laatste.

Carrie dacht dat hij haar niet kon horen snikken wanneer ze onder de douche stond, maar hij hoorde haar wel. Hij zou er alles wat hij

bezat voor overhebben om haar deze hel niet te hoeven laten door-
maken. Maar die luxe was Malcolm niet gegund. Hij had al te veel op
de kerfstok van zijn ziel. Bovendien was die beslissing niet aan de
mens, die was voorbehouden aan God. Carrie had God vervloekt ter-
wijl ze er getuige van was hoe Malcolm wegteerde.

Daryl slikte moeizaam. 'Kan ik iets voor u halen? Iets voor u doen?'

'Nee. Laat maar. Ik ga vissen.' Hij hield een emmer omhoog. Er zat
aas in, dat hij had gekocht om de schijn op te houden. 'Ik wil alleen
maar de wind in mijn gezicht voelen.' *Voor de laatste keer*, voegde hij
er in stilte aan toe. Hij draaide zich om naar zijn boot en zette vast-
beraden de ene voet voor de andere. De steiger trilde opnieuw toen
Daryl met hem meeliep, duidelijk aarzelend om te zeggen wat hij op
zijn hart had.

'Meneer, er is storm op komst. Misschien moet u even wachten.'

'Ik heb geen tijd om te wachten.' Zelden waren woorden zo waar
geweest.

Daryl vertrok zijn gezicht. 'Ik kan wel een bemanning optrommelen
om u buitengaats te brengen. Mijn kleinzoon is een prima zeeman.'

'Dat waardeer ik, echt waar, maar soms verlangt een man alleen
maar naar een beetje eenzaamheid. Hou je haaks en bedankt.' Het
lukte hem aan boord te komen. Zijn lichaam zakte in toen hij zijn
handen op het stuurwiel legde. Het was al veel te lang geleden dat hij
een dag op het water had doorgebracht. Maar hij had het druk gehad.
Er waren dokters geweest en behandelingen en... Hij keek omhoog
naar de onheilspellende lucht.

En zaken die rechtgezet moesten worden. Er waren te veel zaken
die hij recht moest zetten, en bovenal was er die ene die hem al 21 jaar
dwarszat.

Hij dacht aan de brief die hij had gestuurd en hoopte dat het niet
te laat was. Hij hoopte dat hij het stuurwiel lang genoeg in bedwang
kon houden, dat hij ver genoeg op zee kon komen om te doen wat
gedaan moest worden. Hij hoopte dat verdrinken werkelijk net zoiets
was als gaan slapen.

Naarmate hij verder van de haven kwam werd de golfslag zwaarder
en de wind feller. Uiteindelijk zette hij de motor af en luisterde met
gesloten ogen naar het geluid van de golven. Hij zoog de zoute lucht
diep in zijn longen, ervan genietend, van zijn laatste dag. Carrie zou

uiteraard verdrietig zijn, maar een deel van haar zou ook opluchting voelen. Ze had zich grootgehouden toen hij haar die ochtend bij hun afscheid had gekust. Hij had tegen haar gezegd dat hij ging vissen omdat de dokter dat had aangeraden. Wanneer de politie bij haar aanklopte om haar het slechte nieuws te vertellen, zou ze zweren dat haar echtgenoot niet tot zelfmoord in staat zou zijn. Maar diep vanbinnen wist ze wel beter.

Hij stapte het dek op om zijn hengels klaar te zetten. Het moest er allemaal geloofwaardig uitzien, voor het geval iemand de boot intact zou aantreffen nadat hij 'overboord was geslagen' door een onverwachte golf.

Hij was bezig aas aan zijn haak te rijgen toen een norse stem zijn gedachten verstoorde.

'Wie zijn de anderen?'

Malcolm draaide zich met een ruk om en het aas glipte uit zijn vingers. Een meter bij hem vandaan stond een man, met zijn voeten stevig op het dek geplant en de armen over elkaar geslagen. Er straalde haat uit zijn samengeknepen ogen en Malcolm voelde een rilling van angst over zijn rug gaan. 'Wie ben jij?'

De man zette een stap naar voren, zelfverzekerd ondanks de deining. 'Wie zijn de anderen?'

De anderen.

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' loog hij.

De man haalde een brief uit zijn zak en Malcolms maag spelde op toen hij zowel de brief als het handschrift herkende als die van hemzelf. Malcolm dacht aan wat er 21 jaar geleden gebeurd was en meende te weten wie de man was. Wat de man wilde, dat wist hij zeker.

'Wie zijn de anderen?' vroeg de man opnieuw met een korte pauze tussen de woorden.

Malcolm schudde zijn hoofd. 'Nee. Dat ga ik je niet vertellen.'

De man stak zijn hand in zijn andere zak en haalde een lang fileermes tevoorschijn. Hij stak het omhoog en bekeek het scherpe lemmet aandachtig. 'Ik maak je af,' zei hij emotioneel.

'Kan me niet schelen. Ik ga toch dood. Of had je dat nog niet gezien?'

De boot ging plotseling op en neer en Malcolm struikelde, maar de man bleef stevig staan. *Hij heeft zeebenen.* Als hij was wie Malcolm

dacht dat hij was, dan was dat logisch. De vader van de man was destijds visser geweest, eigenaar van een schip – destijds, maar nu niet meer.

In de jaren daarna waren bedrijven op de fles gegaan, levens kapotgemaakt. Geruïneerd. *Door wat wij hebben gedaan. Wat ik heb gedaan. Hij gaat me vermoorden. En dat is mijn verdiende loon.* Maar hij was niet van plan om de identiteit van de anderen prijs te geven en al evenmin om een vreselijke dood te sterven. Hij nam een duik in de richting van de reling.

Maar de man was snel. Hij greep Malcolms arm en duwde hem in een dekstoel. Hij bond zijn handen en voeten vast met een stuk touw dat hij uit zijn zak had gehaald. De man was op alles voorbereid.

Ik ga dood.

De man kwam dreigend overeind. ‘Wie zijn de anderen?’

Malcolm staarde met bonzend hart naar de man op, maar zei niets.

De man haalde zijn schouders op. ‘Je gaat het zeggen. Als ik meer tijd had, zou ik jou alles aandoen wat je haar hebt aangedaan.’ Hij keek Malcolm in de ogen. ‘Alles.’

Malcolm slikte terwijl hij dacht aan alles wat er die nacht, zo lang geleden, was gebeurd, aan wat ze hadden gedaan. ‘Het spijt me. Ik heb gezegd dat het me speet. Maar ik heb haar niets gedaan, ik zweer het.’

‘Ja,’ zei de man op bittere toon. ‘Dat begreep ik uit je brief. En toen je eindelijk bekende, was je te laf om je naam eronder te zetten.’

Dat was waar. Hij was toen een lafaard geweest, en nu weer. ‘Hoe weet je dat ik het was?’

‘Ik vermoedde dat het een van jullie was. Jullie trokken toen allemaal met elkaar op. Jullie hebben allemaal die teamfoto gesigneerd.’

Malcolm deed zijn ogen dicht en zag alles weer voor zich. Ze waren jong geweest en zo verdomde arrogant. Ze dachten dat de wereld van hen was. ‘Die foto in de prijzenkast op school.’

De man snoof minachtend. ‘Dat is ’m. Je handschrift is in die 21 jaar niet veel veranderd. Je schrijft je “M” nog steeds op dezelfde manier. Je hoeft geen genie te zijn om te achterhalen wie die brief had geschreven. En dat brengt me weer bij de reden waarom ik even aanwip. Je gaat me vertellen wat ik wil weten.’

‘Ik zeg niks. Zoals ik in mijn brief al zei, dat is tussen hen en Onze-Lieve-Heer. Dus nee, het spijt me.’

De grijns op het gezicht van de man veranderde in een onheilspellende glimlach. 'Dat zullen we nog wel eens zien.'

Hij verdween benedendeks en Malcolm trok aan zijn boeien, ondanks de wetenschap dat dat zinloos was. Er flitsten beelden door zijn hoofd, alle misselijkmakende, afschuwelijke dingen die die nacht zo lang geleden met het meisje waren gebeurd terwijl hij erbij stond en toekeek. En niet ingreep.

Ik had iets moeten doen. Ik had er een eind aan moeten maken. Maar dat had hij niet gedaan, en de anderen ook niet. Nu zou hij ervoor moeten boeten. Eindelijk.

Hij hoorde gebonk toen iets uit het ruim werd gesleept. Het was een vrouw. Malcolms maag draaide om. Ze droeg precies zo'n trui als hij nog maar een paar uur geleden had gezien, in zijn geheugen had geprent. Toen hij zijn vrouw gedag kuste.

'Cárrie.' Malcolm probeerde te gaan staan, maar het lukte niet. Ze was vastgebonden, geblinddoekt en had een prop in haar mond. De man sleurde haar aan haar arm mee. 'Laat haar gaan. Ze heeft niets gedaan.'

'Jij toch ook niet?' zei hij spottend. 'Dat heb je zelf gezegd.' Hij duwde Carrie in een stoel en zette het mes op haar keel. 'Nou, vertel eens, Malcolm. Wie. Zijn. De. Anderen?'

Malcolm wierp een wanhopige blik op de samengeknepen ogen van de man en keek toen weer naar het mes tegen de keel van zijn vrouw. Hij kreeg geen adem. Hij kon niet nadenken. 'Ik weet het niet meer.'

Er liep een druppel bloed langs Carries hals toen het mes een wondje maakte. 'Waag het niet me iets voor te liegen,' zei de man zacht. 'Als je weet wie ik ben, dan weet je ook dat ik niets te verliezen heb.'

Malcolm sloot zijn ogen. Als hij naar haar keek kon hij niet meer denken. Hij was te bang. 'Oké. Maar breng haar eerst aan wal. Anders zeg ik niets.'

De kreet van pijn die Carrie slaakte werd gedempt door de prop in haar mond. Malcolm deed zijn ogen open en staarde vol afschuw. Toen kokhalsde hij heftig. Hij kon niet nog een keer kijken, kon niet naar de vinger kijken die de man hem ter inspectie toestak.

Afgehakt. *Hij had haar vinger afgesneden.* 'Ik zal het vertellen,' hijgde hij. 'Verdomme, ik zal het je vertellen.'

'Dat dacht ik wel.' De man deed een stap bij Carrie vandaan. Jam-

merend maakte ze zich zo klein als haar boeien toestonden. De man haalde een kladblokje en een pen uit zijn borstzak. ‘Ik ben er klaar voor.’

Malcolm ratelde snel de namen af en haatte zichzelf. Vanwege alles. Vanwege het feit hij die nacht gebleven was, dat hij was blijven kijken. Dat hij die brief geschreven had en zijn vrouw in gevaar had gebracht. De man vertoonde geen enkele emotie terwijl hij de namen noteerde en vervolgens zijn kladblok wegborg.

‘Ik heb alles verteld,’ zei Malcolm en zijn stem brak. ‘Breng haar nu terug. Laat me haar naar een dokter brengen. Alsjeblieft, stop die vinger in ijs. Alsjeblieft, ik smeeek het je.’

De man bestudeerde het mes dat rood zag van Carries bloed. ‘Heeft zij dat gedaan?’

‘Wíé?’

De man stak zijn kin vooruit. ‘Mijn zús. Heeft zij gesmeekt?’ Hij greep Carries haar en rukte haar hoofd achterover. Hij hield het mes tegen haar onbeschermd keel. ‘Nou?’

‘Ja.’ Malcolms lijf schudde van het snikken. ‘Alsjeblieft. Ik smeeek je. Mijn vrouw heeft niets gedaan. Alsjeblieft. Ik heb je verteld wat je wilde weten. Doe haar alsjeblieft niet nog meer pijn.’

De arm van de man maakte een plotselinge beweging, het mes kerfde en Malcolm gilte terwijl het bloed uit haar lichaam spoot. *Nee. Nee. Nee. Alsjeblieft. O God, nee. Ze was dood. Carrie was dood.*

Onaangedaan sneed de man het touw door waarmee hij haar had vastgebonden. Haar lichaam belandde aan Malcolms voeten. ‘Ik zou je hier moeten laten om toe te kijken terwijl de vogels zich te goed doen aan haar vlees,’ mompelde de man. ‘Maar iemand zou je kunnen vinden voor je dood bent – en dan zou je mij erbij lappen. Ik zou je tong uit kunnen snijden, maar dan nog zou je een manier vinden om het te vertellen. Dus jij zult er ook aan moeten.’ Hij pakte Malcolm bij zijn kin, dwong hem omhoog te kijken. ‘Je tong snijd ik er sowieso uit. Nog een laatste woord?’

De man stond naakt aan dek en zag zijn laatste kledingstuk in het grauwe water verdwijnen, dezelfde weg volgend als Malcolm en zijn vrouw hadden genomen. Nog voor het donker werd zouden ze al visvoer zijn.

Het ergste van de storm was voorbijgetrokken toen hij bezig was zich van de lichamen te ontdoen. Er was veel bloed geweest. Gelukkig had hij schone kleren meegenomen. Hij zou het bloed van de familie Edwards onder de douche van zich afspoelen, voor hij met de *Carrie On* koers zou zetten naar een kleine privéjachthaven waarvan de eigenaar geen vragen stelde. Daar kon hij het laatste bloed van dekspoelen en alles weghalen wat erop kon wijzen dat de boot van Malcolm Edwards was.

Toen hij benedendeks ging, bleef hij even bij het aanrecht in de kombuis staan waar hij het notitieboekje had neergelegd. Hij had niet het risico willen lopen dat het onder het bloed zou komen te zitten. Niet dat hij die lijst nodig had. De namen stonden al in zijn geheugen gegrift.

Sommige namen had hij wel verwacht. Een paar vormden een verrassing.

Ze zouden allemaal wensen dat ze 21 jaar geleden het juiste hadden gedaan.

Lees verder in *Van mij alleen*

© 2011 Karen Rose Hafer

© 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Writers House, New York.

Oorspronkelijke uitgever: Signet, een imprint van New American Library, onderdeel van Penguin Group (USA) Inc.

Oorspronkelijke titel: *You Belong to Me*

Uit het Engels vertaald door: Hans Verbeek

Omslag: Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto: Mohamad Itani/Hollandse Hoogte

Vormgeving binnenwerk: Text & Image, Gieten

ISBN 978 90 261 3337 4

ISBN e-book 978 90 261 3338 1

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.